Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC.

Få det äkta PRIS 35c överallt.

DEN VISSNADE ROSEN

ELLER

RÖVAREANFÖRAREN I HOLAVEDEN

SVENSKT ORIGINAL

(Forts. fr. föreg. nr.)

Grevinnan kunde icke fatta orsaken till sonens långa bortovaro, och till slut, då Paul icke hördes av, blev hon på fullt allvar orolig. Hon ville sända något bud till staden för att efterhöra Paul och baronen; hon utsträckte handen mot klocksträngen, men hejdade sig plötsligt, då hon i detsamma kom att kasta en blick genom fönstret och fick se Pauls ridknekt komma sprängande in på borggården, med hästen löddrig och överhöljd av landsvägsdamm.

Det var tydligt, att något förfärligt hade inträffat, ty karlen syntes uppskadad och hans dräkt var till ytterlighet i oordning. Grevinnan famlade efter ett stöd och ägde icke kraft att draga i klocksträngen.

En stund senare inträdde greven. Han var blek men tycktes för övrigt lugn. Hans blick sökte dock med ett visst medlidande grevinnan, vars upprörda tillstånd han genastmärkte.

— Var utan fruktan, min vän, sade han, det har ingen olycka hänt.

— Var är Paul? stammade hon.

— Tillfångatagen av rövareanföraren i Holaveden, sade ridknekten, vilken obemärkt inträtt i salen efter greven.

Grevinnan uppgav ett genomträngande rop och sjönk tillbaka mot soffans dynor, men greven vände sig vredgad mot den framträdande ridknekten.

— Hur vågar du på detta sätt inträda? röt han men hotfull stämma; drag dig tillbaka och våga icke hädanefter att okallad här inträda.

Han gjorde en avvisande åthörd, men grevinnan som återhämtat sig från sin första förskräckelse, ropade ivrigt:

— Nej, visa icke ut karlen. Låt honom stanna. Jag vill höra allt. Skynda dig att berätta.

Och hon vinkade åt den bestörte ridknekten, vilken stod i beredskap att efterkomma grevens befallning att draga sig tillbaka.

— Kom hit fram till mig, jag befaller dig det, sade hon kort och häftigt.

Mannen lydde och kom bugande fram till soffan.

— Du säger således, att Paul blivit tagen tillfånga av rövaranföraren i Holaveden?

— Ja, fru grevinna. Vi hade nyss lämnat byn bakom oss och redo ett stycke in i skogen. Unga greven red ett stycke framom mig. Vi hade icke träffat baronen i byn, som avtalat var, men han hade givit bud, att greven skulle möta honom i den omnämnda skogen. Vägen var icke synnerligen banad, men greven tycktes dock känna igen. Plötsligt höll han likväl in sin hast liksom obeslutsam, om han skulle fortsätta eller vända om till byn, då liksom genom ett trolslag hela platsen var omgiven av banditer, vilka fattade grevens häst vid tygeln; greven drog sina pistoler, men han hann icke avlossa ett skott, förrän han blev avväpnad. Jag sökte att bana mig väg fram till min nödställde herre, men hela skogen vimlade av banditer, vilka stängde vägen för mig. Greven blev bortförd, utan att jag kunde lyfta en hand för att hindra det. Mig brydde sig banditerna icke vidare om, men då jag protesterade emot att helt lugnt vända tillbaka, blev jag illa tilltygad och hade slutligen ingen annan råd än att lyda.

— Och du hörde ingenting vidare av?

Det var greven som framställde denna fråga.

— Nej, herr greve; några av banditerne följde efter mig ända fram till byn. Jag var ivrig att så fort som möjligt hinna slottet, för att underrätta greven om det som passerat; jag har varken sparat hästen eller mig själv, men det var dock omöjligt att förr uträtta detta, då det ej var någon ringa väg vi hade tillryggalagt in i den djupa skogen.

— Och baron de Rieux har du icke sett? frågade grevinnan.

— Nej, och ingen av de många jag mött under vägen hade försport något om den främmande baronen.

— Du har inga vidare upplysningar att meddela?

— Nej, herr greve.

— Gott, du kan då avlägsna dig till dess jag åter låter kalla dig, yttrade greven.

— Sebastian, Sebastian, vad är att göra, utbrast grevinnan så snart ridknekten avlägsnat sig; det är utan tvivel att vår arme son fallit ett offer för denne förfärlige rövare, vilken trotsar alla försök att fängsla honom! Vad skola vi göra?

— Förbida tiden, sade greven lugnt.

Grevinnan fäste på sin man en häpen blick.

— Förbida tiden, utbrast hon. Sebastian, är du ifrån förståndet? Skola vi, hans föräldrar, lämna honom utan hjälp i rövarenas händer? Har du icke mera känsla för din ende son, eftersom du yttrar dig så lugnt?

— Men vad kunna vi annat göra än förbida tiden? Icke kan du väl vara så enfaldig, min kära Cecilia, att tro det Vilde fångat Paul blott i den simpla avsikten att plundra honom på de få dyrbarheter han kunde föra på sig. Nej, han har andra avsikter och tro mig, vi få snart höra av honom.

— Du kan hava rätt, Sebastian, sade grevinnan eftertänksamt. — Han skall komma att för vår son fordra en stor lösen; det är ju helt tydligt. Vi måste återköpa vår son, om det än kostade allt vad vi äga. Men sedan, sedan måste vi taga hämnd på denne usling, som vågat bära hand på Gyllentonarnes sista ättling. Jag skall icke giva mig ett enda ögonblicks ro, förrän jag med egna ögon sett Alban Vilde bekläda stegel och hjul.

Just som grevinnan yttrade dessa passionsfulla ord trädde Marian och miss Tweens in i salen. De hade båda hört det fällda yttrandet, vilket som ett skarpt svärd berörde bådas hjärtan och det låg ett oändligt smärtsamt uttryck i de blickar, de växlade med varandra.

Över gamla grevens panna låg ett dystert moln. En hemsk, olycksbådande aning fyllde hans själ med hemlig ångest. Han hade allt sedan han erhöll kännedom om, att Alban Vilde var hans son med "vackra Livy", känt sig genom de starkaste band förenad med denne icke erkände son, och han bävade för det slutliga öde, denne gick att möta.

Om det i grevinnans ord låg en profetia, som ginge i fullbordan, då skulle greven betrakta sig som sin sons mördare. Han kunde icke annat, ty genom honom hade sonen blivit hvad han var, en bandit och rövare, och han, greven, skulle icke kunnat göra något för att hålla räfvisans hand tillbaka, då den hämnande föll över den brottsliges huvud.

Ingen av den grevliga familjens medlemmar sov något under den natt som följde. Var och en höllo vaken i sina dolda bekymmer, vilka hemligen bodde på djupet av vars och ens hjärta i följd av samma orsak, men dock så vitt skild i sin verkan.

En hotfull och regndiger himmel hängde tungt över jorden. Det lugn i naturen, som föregående afton varit rådande, hade plötsligt blivit förbytt och stormmoln skockade sig tillsammans.

Ett oväder var nu synbarligen i annalkande, och Sommens vatten företeddde icke längre den spegelblanka yta, som föregående afton lämnade sin briljanta färgskiftning av de blodröda skyarna i väster; icke heller var det några små böljor, som dansade fram mot strändernas leende rand, det syntes mörkt och oroligt hävande sig, liksom det varit statt i kokning.

Oro härskade också inom allas bröst på Torsholm. Man väntade med feberaktig spänning på de underrättelser, vilka man väntade från Paul. Grevinnan fruktade icke längre att någon fara hotade hans liv, ty hon förstod, vid en närmare eftertanke, att rövareanföraren icke kunde hava någon fördel av att taga det, men en oändligt stor vinst av att hälla den unge ädlingen i fängsligt förvar, då han därmed kunde utpressa åt sig en stor summa. Det harmade henne dock obeskrivligt, att bliva nödsakad att giva ut så mycket pänningar, ty att det icke skulle komma att gå av för någon liten summa, det förstod hon mer än väl. Hon oroades även av att den kunde bliva så grundligt tillfagen, att det ej stod i familjens förmåga att anskaffa den under den närmaste tiden. Men om detta bleve händelsen, måste Marian släppa till det som fattades, ty icke en dag längre än nöden föreskrev skulle Paul stanna i den förskräcklige rövarens våld.

Långa som decennier föreföllo henne dagens timmar. Hon hörde intet av från honom. Saken var visserligen anmäld för ortens rättsbetjäning, men därav var icke mycket att hoppas, ty Vilde hade redan tillräckligt visat sig vara sina förföljare övermäktig i mer än ett avseende, då det icke lyckats dessa att gripa honom, eller ens spåra upp den undangömda tillflyktsort, han funnit för sig och sitt band.

Men fram emot aftonen ankom till grevinnan ett brev, skrivet på fint papper och försett med en prydlig utanskrift.

Det var icke Pauls stil; så prydliga bokstäver hade aldrig den unge greven varit i stånd att teckna. För grevinnan var stilen fullkomligt främmande, men icke så för miss Tweens, vilken över grevinnans axel kastat en blick på utanskriften. Hon hade mer än en gång mottagit små biljetter, skrivna av samma hand, som tecknat dessa rader, och hennes hjärta klappade så hårt, att hon fruktade att man kunde uppfånga dess slag.

Antligen blev grevinnan så pass mäktig över sina känslor, att hon kunde låta förseglingen springa. Brevet var av följande innehåll:

"Högvälborna grevinna Cecilia Gyllenton!

Er son Paul Gyllenton befinner sig i mitt våld och är min fånge. Hans frihet liksom hans liv är i min hand, och jag kan följaktligen förfoga över honom efter gottfinnande. Ni, fru grevinna, kan dock lätt återköpa er sons frihet. Ni har blott att uppfylla de villkor, jag förelägger er, och ni skall återfå er son, frisk och oskadd. Men om ni icke ingår på dessa villkor, så svär jag att inspärra er son på ett så säkert ställe, att decennier skola åtgå, innan man lyckas finna hans fängelse.

Och nu till villkoren:

Jag fordrar, att ni återgiver Marian Gyllenton det löfte, ni genom en lögn avnarrat henne. Löser henne från den ed, hon svurit. Jag fordrar inga andra vittnen än greven, Marians förmyndare, miss Tweens och den person, som mellan mig och er skall föra budskap. Jag uppställer inga andra villkor och har ingenting vidare att tillägga; men jag vill dock warna er för ohörsamhet, vilket för er skulle hava följder, som vore oberäkneliga.

Tills jag inhämtat ert svar, grevinna, skall er son hava ett jämförelsevis gott fängelse samt åtnjuta god behandling. Jag skall även bevisa honom den nåden, att tillåta honom egenhändigt, och utan att taga del av innehållet, skriva till er.

Alban Vilde".

Icke en utan många gånger genomläste grevinnan denna skrivelse. Slutligen, sedan föryåningen lämnat rum för tankens verksamhet, grep hennes hand efter den lilla biljett, som jämte det föregående brevet legat innesluten i kuvertet, och den första blick grevinnan fäste på utanskriften övertygade henne om, att det var Pauls stil. Han skrev endast:

"Min mor!

Då ni mottager detta, vet in säkert också det öde, som drabbat mig, men vad ni måhända icke vet är, att jag fallit offer för det mest nedriga bedrägeri som kan tänkas.

Oaktat den olyckliga belägenhet, vari jag råkat, kan jag likväl icke utan skadeglädje tänka på, att jag dock en gång varit mera skarpsynt än mina föräldrar och att jag gent emot dem hade rätt, då jag misstrodde den sig så kallade baron de Rieux, vilken icke är någon annan än rövarhövdingen. Jag har måst avlägga en dyr ed på, att aldrig eftersträva Marians hand, och någon förening mellan oss kan således icke komma i fråga. Skynda er därför, min mor, och lös henne från hennes ed. Ni måste besluta er att göra detta offer. Det var er skuld, att jag gav mig i den falske baron de Rieux' våld. Ni trodde så blint på denne inbilne boy, och jag blev den, som oskyldigt fick lida därför.

Jag skulle icke ännu ett dygn kunna uthärda i denna förskräckliga håla, uti vilken han inspärrat mig, det skulle bliva min död. Skynda, skynda, min mor, och befria mig!

Eder olyckliga Paul".

Då grevinnan även slutat läsningen av sin sons brev, räckte hon båda till mannen, som mottog dem under tystnad. Han tycktes dock under läsningen varken bliva häpen eller överraskad. Man vore nästan frestad att antaga, det han redan kände innehållet, eller åtminstone anade det, så fullkomligt lugna voro hans drag från varje slags rörelse. Grevinnan gav dock icke akt på mannen, hon frågade litet efter hur han kände eller tänkte, blott han fick del av saken. Det var dessutom uteslutande på henne själv det berodde, och hennes tankar sysselsatte sig icke med något annat än det som förelåg.

Vad intresse rövareanföraren i Holaveden kunde hava av att på detta sätt omintetgöra grevinnans planer angående Marian och Paul, var något, som den förnäma damen icke kunde begripa. Icke heller kunde hon fatta, att han brydde sig om huruvida den unga flickan bands av sin ed eller icke, ty det vore väl icke att tänka, att han hade några enskilda avsikter på arvtagerskan till Thorsholm. Grevinnans tankar flögo hit och dit, utan att hon kunde finna någon ledtråd. Detta var en för henne olöslig gåta, men ett stod dock likväl klart för henne, att vad som låg till grund för rövaranförarens handlingssätt, så måste Paul befrias ur dennes våld, om detta än kostade de mest intima intressen. Det var likväl icke utan strid, som grevinnan beslöt sig för att återgiva Marian hennes löfte och lösa henne från hennes ed; men då ingen annan utväg fanns att befria Paul, och grevinnan omöjligt kunde tillåta, att han förblev i den förskräcklige mannens våld, så måste hon göra detta, hur mycket det än kostade på henne.

Det var också något, som blev henne klart redan i första ögonblicket. Hon hade alltid visat sig vara snar i såväl beslut som handling. Det kunde icke komma i fråga, att grevinnan Gyllenton länge grubblade över det hon icke kunde begripa. Hon lämnade därför den hemlighet, som här förelåg, åt framtiden att lösa. I hennes uppfinningsrika hjärna hade redan en ny plan runnit upp. Hon skulle, trots alla hinder, dock rädda ägandet av Thorsholm åt familjen Gyllenton, även om hon därvid måste tillgripa medel, som voro henne motbjudande.

Då greven slutat läsningen av de båda breven, såg han upp mot sin grevinna, men om innehållet av det han läst icke förmått att uppväcka någon häpnad hos honom, så blev han så mycket mera häpen över det uttryck, han fann i sin gemåls ansikte.

Egentligen var greven ingen fysionomist och kunde följaktligen icke i dragens talande uttryck läsa sig till de tankar, som rörde sig inom grevinnans huvud, men att de varken voro veka eller ljusa, det förstod han dock, och han kunde icke förhindra en rysning, då han såg den blick, som från hennes öga sköt fram och träffade Marian, vilken hade satt sig längst bort vid det mest avlägsna fönstret i salen.

Denna blick övertygade honom om, att hans hustru för sin unga niece icke hyste några välvilliga känslor, men han var dock långt ifrån att ana de mörka planer, för vilka den unga flickan skulle bli ett föremål.

— Uti det skedda hava vi båda intet att förebrå varandra, yttrade grevinnan, i det hon plötsligt reste sig framför greven; — vi hava båda lätit grundligt föra oss bakom ljuset av en raffinerad skurk, som förstått att påtaga sig en verklig ädlings nobla skick och väsende. Jag vill dock hoppas, att hans attentat mot vår son skall leda till hans snara undergång. Emellertid och eftersom det för närvarande icke låter sig göra att trotsa denne skurk, måste vi gå in på hans föreskrivna villkor, huru obegripliga dessa än äro. Det är mig alldeles ofattligt, i vad slags förhållande denne man kan stå till vår niece, eller vilka hans avsikter kunna vara, eftersom hans villkor i huvudsak rör henne.

— Marian, mitt barn, jag vill hoppas, att jag ännu kan benämna dig så; kom hit och förklara, vad du tror orsaken kan vara, att rövareanföraren som ett villkor för Pauls frigivande fordrar att jag skall lösa dig från den ed, du av fri vilja svurit mig!

Med de sista orden vände sig grevinnan till den unga flickan, vilken blek och försagd nalkades sina släktingar, men liksom fruktade hon grevinnans hotfulla blickar, drog hon sig ofrivilligt intill sin onkel och kysste hans hand.

— Frukta icke, mitt barn, sade greven, — du står under mitt beskydd.

Och han lade sin arm kring hennes liv samt drog hennes lilla huvud intill sitt bröst.

Ett hånleende drog sig över grevinnans läppar.

— Mot vem anses detta beskydd nödvändigt? frågade hon. Måhända mot mig, hennes tant?

— Mot alla, som våga förolämpa Philip Gyllentons dotter, svarade greven med höjd stämma.

Grevinnans blick var icke svår att tyda, då hon höjde den mot mannen.

— Förolämpande eller icke, så fordrar jag dock att Marian besvarar min fråga, sade hon.

— Jag har heller icke nekat besvara den, svarade Marian och rätade ut sig stolt; — ni önskade att lära känna min tanke angående orsaken till de föreskrivna villkoren för Pauls frihet. Min ära är, att jag sedan barndomen varit ett föremål för Alban Vildes intresse, och detta alstrat av en episod från den tiden, varav minnet blott dunkelt föresvävat mig.

— Vad var det för en episod?

— Helt visst har ni, min tant, hört omtalas gossen, vilken en dag, då jag blott var fem år, kom till slottet i något ärende, men icke blev mottagen och som jag, därför att jag tyckte synd om honom, gav en halft utslagen ros, med vilken jag lekt, då jag icke hade någon dyrbarare gåva att giva.

— Den tycks emellertid hava blivit dyrbar för mannen, svarade grevinnan med en blick, vilken på Marians kinder framkallade blodröda flammor.

Men på grevens panna uppsteg ett moln och han gav sin gemål en ogillande blick.

Grevinnan höjde blott likgiltigt på axlarna.

— Jag bryr mig icke om att efterforska hur långt en rövares intresse må hava sträckt sig, yttrade hon föraktligt. — Men eftersom Paul fallit i den mannens våld, måste jag gå in på villkoren, då detta är det enda som kan befria honom ur en så neslig fångenskap.

Hon fattade ringklockan och ringde med ovanligt häftighet, samt gav den strax därpå inskyndande betjänten befallning att föra in den person, som fört brevet till slottet.

Betjänten bugade sig djupt och drog sig tillbaka.

Strax därpå inträdde Vildes budbärare, vilken icke var någon annan än Olle Tvärvigg.

Han gjorde en nästan otymplig bugning, men grevinnan bevärdigade honom knappast med en blick.

— Ni kan återvända till den, som skickat er hit, och säga att grevinnan Gyllenton ingått på villkoren, sade hon.

— Om förlåtelse, grevinna, svarade Olle Tvärvigg, utan att röra sig ur fläcken, — men detta är ej nog att befria den unge greven ur hans fängelse. Min herres fordran innebar något mera.

— Vad mera?

— Att ni i miss Tweens, i grevens och i min närvaro skulle återgiva den högvälborna fröken hennes förhastade löfte samt lösa henne från den ed, hon svurit, var Olles bestämda svar.

— Men jag har ju förklarat, att jag gör det, svarade grevinnan.

— Det måste ske formligt och den unga fröken måste också förklara sig tillfredsställd. Jag menar, att hon anser sig löst från sin ed och sina förbindelser. Endast på dessa villkor blir greven fri.

— Nå väl, jag skall foga mig därefter. Marian, mitt barn, jag förklarar dig härmed fri. Du bindes icke längre av någon ed, ty jag ger dig den åter. Varken jag eller min son har någon fordran på din person, och du kan fritt förfoga över ditt hjärta och din hand. Jag hoppas att du nu kan anse dig fullkomligt fri!

Hon räckte Marian sin hand, men den unga flickan fattade den icke. Hon stod med nedböjt huvud och tårfulla ögon.

Men då smög Molly sitt lockiga huvud intill hennes och med en av glad rörelse darrande stämma viskade hon i hennes öra:

— Marian, du är fri, fri....

— Ja, jag är fri, svarade den unga flickan och höjde sin tårfulla blick.

— Ni hör det, sade grevinnan till den vid dörren stående mannen; — är ni nöjd och kan jag vara förvissad på att denne Vilde håller sitt givna ord?

— Bättre håller Vilde sitt givna ord än någon adelsman, svarade Olle Tvärvigg och slungade på grevinnan en stolt blick; — så snart jag hinner tillbaka med ert budskap, skall Vilde låta sadla den unge grevens häst, och det beror på honom själv, hur snart han sedan hinner att tillrygga lägga den väglängd, som skiljer Gaddes grotta från Thorsholm.

Han gick, efter att för Marian och miss Tweens hava bugat sig djupt och vordnadsfullt.

Grevinnan knöt händerna i vanmäktigt raseri, men hon lämnade snart salen och drog sig tillbaka till sin enskilda våning för att närmare i ensamhet överväga sina planer.

Så snart grevinnan avlägsnat sig, gick Marian fram till sin onkel. Hon såg, att han tycktes av svåra bekymmer o. hon längtade att få del av den hemlighet, vilken synbarligen vilade över hans förflutna liv och som orsakade honom lidande.

Med ett rörande milt och barnsligt uttryck i sina ögon, slog hon armarne kring hans hals och smög sig intill honom med dotterlig tillgivenhet.

— Du lider, gode onkel. Ack, säg, är det jag, som förorsakat dig alla dessa bekymmer? Har jag bedrövat dig? sade hon och gömde sitt lilla älskliga ansikte vid hans bröst.

Den gamle mannen tryckte henne intill sig under en rörelse, den han förr aldrig visat.

— Du, mitt barn, förorsaka mig bekymmer? Ack, nej, grunden till de bekymmer, som nu gränat mina lockar, har jag själv lagt, innan ännu du skådat dagens ljus.

Han for med handen över sin fårade panna, från vilken stora svettdroppar pärlade ned.

Molly hade redan avlägsnat sig, hon ville icke genom sin närvaro förhindra det förtroende, som hon såg höll på att utveckla sig mellan förmyndaren och den unga myndlingen.

— Ack, älskade onkel, viskade Marian; — föreställ dig, att jag verkligen är din dotter, och låt mig dela din hemlighet.

Greven spratt häftigt till och, såg förfärad på den unga flickan.

— Min hemlighet! Vad vet du om min hemlighet, barn? frågade han och hans ögon uttryckte oro.

— Intet, svarade Marian sorgsen vid tanken på att han ännu icke kände henne, utan bar fruktan för att hon spårat upp den hemlighet, vilken han tydligt gömde inom sig.

— Jag trodde blott att det förelåg någon viss hemlighet mellan dig och den man, vilken med en mäktigare hand än jag kunnat ana, gripit in i mitt öde.

— Du menar Alban Vilde? Ja, mitt barn, det föreligger mellan honom och mig en hemlighet, vilken gör honom mäktig gent emot mig och mitt hus. Men begär icke att få del av denna hemlighet. Den existerar blott för honom och mig, en tredje bör och får aldrig dela den.

Han sköt henen ifrån sig och steg upp samt begynte med oroliga steg mäta golvet. Marian grät för sig själv. Det hade kommit över henne en förunderlig ängslan, för vars beskaffenhet hon icke kunde göra sig själv reda.

Slutligen stannade greven framför henne, lade sin hand under hennes haka samt lyfte upp hennes ansikte emot sig och blickade forskande in i hennes ögon.

Det hade plötsligt gått upp ett ljus för den gamle mannen, ett ljus, som förfärligt belyste verkligheten. Den unga flickan, vilken begärde att få dela sin onkels hemlighet, närde själv och ovetande en hemlighet inom sitt eget bröst.

Ack, denna unga varelse, till vilken han kände sitt ensamma hjärta draget och som blivit honom dyrbarare än om hon varit hans egen dotter, led hemligen av en kärlek, som måste bliva olycklig, och det stod icke i hans förmåga att hjälpa henne. Han skulle se henne långsamt täras bort, ty han skulle aldrig tillåta henne att följa sitt hjätas böjelse, eftersom föremålet var ovärdigt. Med sitt eget namns ära skulle han icke kunna rentvå den mans, som ägde Marians hjärta.

Och denne man var hans son, hans verklige son och ende arvingen till hans namn och rang.

Men denne var ju därjämte en bandit, en rövare, och med alla de uppoffringar, med alla epåletter och allt guld i världen skulle denna fläck icke kunna avtvås.

Aldrig förr hade greven lidit såsom nu, och därom vittnade också hans bleka, infallna kinder, hans hårt slutna läppar och den uppåtriktade blicken, då han bland de hotfulla stormolnen, som på himlavalvet jagade varandra, letade, icke efter en ljusglimt, utan efter en blick, som en gång tillhört Livy Vilde, och som han tyckt sig skåda, utsändande sina hämnande flammor där ovanifrån.

Marian satt tyst och blickade med undran och medlidande på sin gamle onkel. Hon hade lika så litet någon aning om hans tankar, som om de känslor, vilka tumlade om inom honom, men hon såg, att han led, och hennes eget känsliga hjärta led med hans.

Om hon ändå hade fått bliva hans förtrogna! Hur trofast skulle hon icke hava bevakat hans hemlighet inom sig. Det hade varit ett band, som ännu närmare skulle hava förenat deras hjärtan, fast och innerligt bundit dem tillsammans, och hon skulle med sin mjuka stämma kunnat trösta honom, då minnet gjorde honom bitter. Marian kunde omöjligt ana, av vad slag hans hemlighet var, och hon tänkte alls icke på, att den kunde vara förknippad med ett brott å hans sida. Han var hennes onkel, och hon hade bildat sig ett mycket högt omdöme om hans karaktär. Hon hade väl hört, att han varit hård och oböjlig, och fört en mycket stränge spira på de områden, där hans makt var den gällande, men man hade icke kunnat lägga honom till last någon enda handling, som icke var rätt. Marian trodde honom därför vara av ädla och höga tänkesätt, och den erfarenhet, hon själv hade av hans inre varelse, var till hans fördel. Det var alltså tydligt, att han led till följd av andras fel, och att dessa voro av den beskaffenhet, att de måste bliva en hemlighet, som störande hans inre frid tungt vilade över hans liv.

Då grevens rörelse något lagt sig, vände han sig åter till Marian och lade sin hand på hennes blonda huvud.

— Var icke ledsen, mitt barn, sade han vänligt, — om du än varit min egen dotter, så hade jag icke kunnat hysa ett större förtroende eller en varmare kärlek för dig, än jag nu gör; men ser du, mitt dyra barn, det gives händelser i det mänskliga livet, vilka icke kunna anförtros åt någon, allra minst åt dem, som stå vårt hjärta närmast, om detta än kunde giva oss lindring i våra bekymmer.

Han kysste henne på pannan och gick; men Marian satt länge kvar och blickade tankfullt ut genom det höga slottsfönstret, medan stormens vingar omilt ristade lövträdens bladrika kronor ute i parken.

(Forts.)

Dåligt exempel. — John, sade farmaren till sin son, jag önskar, att du äter ensam och ej med våra sommargäster.

— Är jag inte god nog åt dem?

— Ditt sällskap är all right, men din aptit sätter ett förfärligt exempel.

Tvärtom. Gammal dam (på besök i fängelset): — Jag förmodar, min stackars man, att det var fattigdom, som drev eder hit.

Falskmyntaren: — Tvärtom. Jag just myntade pengar.

Han och hon hade slagit sig ned vid stranden.

Hon (romantisk): — Hör du, hur havet suckar, George?

Han: — Ja, min älskling, men jag har också nyss kastat ut i det de smörgåsar som värdinnan gav oss med.

Magic Bakpulver är alltid tillförlitligt vid bakning av "cakes" och småbröd. Det innehåller intet alun eller orenligheter av något slag. Var säker att alltid få fatt på det rätta.

If you telephone merely for tea without specifying Blue Ribbon Tea your grocer may think you are not very particular!

HUNDRATALS farmare föredraga att sända till oss, enär vi köpa hela året runt. Vår marknad i Winnipeg tager all grädde, som vi kunna få, och vi betala alltid prompt de högsta priser.

Sänd er nästa kanna till vår närmsta plats.

Alla uppgörelser göras medelst bankanvisning garanterad av Canadas banksystem.

CITY DAIRY LTD. WINNIPEG — STANDARD DAIRIES LTD. BRANDON

READ FOR MAN om förebyggande och botande hemma av kroniska, nervösa sjukdomar, njur och blåsejukdomar, reumatism, nervsvaghet etc., skickas fritt. Dr. C. Lunde, Box 252, Detroit, Mich.

LÄKARE OCH TANDLÄKARE

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165. Svenska talas.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon. A-7067.

Kontorstelefon: A 3659.
Bostadstelefon: J 5887.
DR. T. GLEN. HAMILTON
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg.
WINNIPEG, MAN.

Tel. A 1179 Bostad Tel. N 1784
DR. W. J. KING
Chiropractor
926-930 Somerset Bldg.
Winnipeg, Man.

DR. A. BLONDAL
818 Somerset Bldg.
Kvinno- och barnsjukdomar.
Kontorstid: 10—12 f.m.; 3—5 e.m.
Telefon: N 6410
Winnipeg, Man.

Öppet 9—12 f. m.; 1—5 samt genom överenskommelse.
DR. N. W. SNIDER
Tandläkare
Clougher Block
Tel.: 222 Red Kenora, Ont.

Praktik från Paris och New York sjukhus. Telefon 2009.
DR. JOSEPH BOULANGER
Läkare & kirurg
Licens för Dominion of Canada av "The Medical Council of Canada"
Radium behandlingar, Röntgen laboratorium.
Kontor & bostad: 10007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta.

ADVOKATER

Privat tel. Sh. 5/36; Kontor A4965
Skandinavisk Advokat
W. J. LINDAL, B.A., L.L.B.
Jurist, Solicitör, etc.
Lärare Manitoba Law School.
Great West Permanent Bldg.

Doyle, Costigan & Co.
Advokater, juridiska ombud, notarier, etc.
845 Somerset Bldg., Portage Ave.
Winnipeg, Man. Phone A1613

PAUL KANE
Jurist, solicitör & Notarius Publicus.
34 C. P. R. Bldg.,
Winnipeg, Man.

O. C. Boness, B.A.
Jurist & Solicitör
Skandinavisk advokat
106 Adams Bldg.
EDMONTON, ALTA.

Brudkronan för ogifta damer och herrar som önska brevväxla med personer värda från 1,000 till 45,000. Låt bröllopsklockor ringa för eder en gång. Damer erhålla herrars namnlista fritt. Tillskriv på skandinaviska eller engelska. — Peter E. Hanson, Box 1005, Chicago, Ill., U. S. A.